

endnu større Opfordring dertil, naar en stærk Bevægelse er tilstede, som let kan komme til at antage et andet Præg, og til at gaae en Veie, forskjellig fra den, man ønsker benyttet ved det Slags Sagers Afgjørelse. — Endelig fremkom der en Bemærkning fra det samme ærede Medlem med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det egentlig var, vi her skulde afgjøre, hvortil jeg ogsaa vil tillade mig et Par Bemærkninger, som maatte dog ville oplyse, at Sagen ikke ganske kan opfattes saaledes, som det ærede Medlem opfattede den. Han bemærkede nemlig, at her overhovedet slet ikke var Tale om en Commission, at vi blot give en Bevilling, men om den skulde være til en Commission var Noget, for hvilket vi ikke paa nogen Maade kunne siges at være ansvarlige. Jeg skal nu senere komme til, hvilket Ansvar der overhovedet kan være Tale om for Rigsdagen i saa Henseende; men hvad det Spørgsmaal angaaer, om vi kunne fritage os derfor ved at sige, at vi ikke have tænkt os, at Bevillingen skulde være til en Commission, da forekommer det mig at være unaturligt, ikke blot paa Grund af de mange Dyringer, der ere faldne, og som forøvrigt synes at maatte være afgjørende, men ogsaa derved, at man ved at læse selve Forslaget og Udvalgets Indstilling, dog umuligt kan komme bort deraf. Der staaer nemlig i Udvalgets Betænkning, at det vil foreslaae en Forandring i den altsfor vidløftige Motivering, der er givet af Kirkeministeren, og derfor tilraader, „at der i denne Contos Titel foretages en Forandring, hvorved det bliver utvivlsomt, at her kun er Tale om en Commission, som sammendales engang for alle i Anledning af visse bestemte Forslag, som Ministeren ønsker at forelægge den.“ Naar vor eget Udvalg i det Forslag, det fremsætter, siger, at det er utvivlsomt, at her er Tale om en Commission, forekommer det mig, at vi ikke kunne komme bort fra, at vi have meent, at en saadan vilde blive nedsat, forsaavidt vi stemte for Bevillingen. Naar det fremdeles er blevet sagt, at vi overmaade stærkt maatte holde fast paa de Udtryk: „Til at forberede Forslag af kirkeligt Indhold“, troer jeg ogsaa, at det ærede Medlem gik noget for vidt, naar han meente, at der som Følge deraf slet ikke kunde fore-

lægges en Commission Andet end netop, hvad der skulde tilkædes Form af et Lovforslag til Fremlæggelse for Rigsdagen, thi, sagde han, der kan kun være Tale om at forberede Lovforslag, idet man maa forudsætte, at Kirkeministeren ikke kan komme med Forslag om, hvad han selv vil gjøre, men kun med Forslag om det, hvortil han ønsker at faae Lovgivningsmagtens Samtykke; kun disse kunne komme frem i denne Commission, siden der udtrykkelig staaer: „til at forberede Forslag“. Dette troer jeg vilde — om jeg saa maa sige — være at tage for haardt fat paa en saadan Ting og at lægge for megen Vægt paa en Forandring af en tidligere Redaction. Det kan heller ikke engang siges at ligge i Ordene, thi Kirkeministeren har jo ogsaa Andre at gjøre Forslag til end til Rigsdagen og den lovgivende Magt; han har først og fornemmelig at gjøre Forslag til Kongen, og netop de fleste af de Spørgsmaal, om hvilke her har været Tale, ville ikke komme til Løsning, uden at der i alt Fald haves en kongelig Resolution derfor. Selv med Bibeholdelse af Ordene vil der altsaa ikke være det Allermindste i Veien for, at ogsaa saadanne Foranstaltninger, som Kirkeministeren antog skulde kunne skee igjennem en kongelig Resolution, og som han i sin Tid kunde tænke at fremkomme med, isorveien bleve gjorte til Gjenstand for Forhandling i og forberedte gennem en Kirkecommission. Med Hensyn til Bestaffenheden af Bevillingen maa jeg altsaa sige, at det for mig staaer ganske klart, at vi, naar vi gaae ind paa den, maae forudsætte, at den benyttes til Sammenkaldelsen af en Commission, bestaaende af et større eller mindre Antal Medlemmer, saa mange som Kirkeministeren kan ville, og dernæst, at der vil blive forelagt denne Commission flere eller færre Spørgsmaal, hvad enten de gaae ud paa Drøftelsen af Lovforslag, som enten allerede ere komne frem her paa Rigsdagen, men endnu ikke ere afgjorte, eller som slet ikke hidtil ere komne frem, eller de gaae ud paa Sager, som afgjøres ad Kirkestyrelsens Veie, uden at de behøve at komme til Rigsdagen. Jeg seer heller ikke rettere, end at Commissionen selv ogsaa maatte være fuldt berettiget til, hvis den fandt Anledning dertil, at fremkomme med Forslag om Sager, som ikke